

A színésznő halála

Nellinek

Egyszer csak felbukkan a semmiből, nagy lendülettel jön, már messziről látom – mosolyog. Különös sárga poncsó van rajta, vagy valami hatalmas sál, nem is értem. Két szín, összesen két szín, a haja és a sárga ruhadarab száll az utcán, hirtelen elhomályosítva minden mást. Nem vettem észre, mikor befordult a sarkon vagy feljött az aluljáróból, holott percek óta a környéket vizslatom, figyelem, honnan érkezik.

Aztán csak ott van, egymás szavába vágva beszélünk, ritkák a találkozások, gyorsan kell sok mindent mondani. A városban tavasz van, vagy ősz, nem is tudom, néha az évszakokat a hangulatomhoz igazítom, most épp őszi van nekem. Otthonossá teszi a teret, azonnal belakja, int a pincérnek, hozzon valamit. Rendelünk egy délutáni koktélt, ezen jót nevetünk, hiszen nem is szoktunk alkoholt inni, pláne nem napközben.

Mindig a fényeket vizslatom, abba mérem a boldogságot, és most meleg fénye lett a városnak, ahol az imént még fáztam, ahol mindig idegen vagyok, és vendég, turista, aki eltéved és nem érti a helyiek nyelvét, pedig értenie kellene, hiszen maga is azt beszéli születése óta. Most már szépnek látom a környéket, szembetűnik a felújítás, a mészködurburkolat, benne a csigák emléke, még a kukák is újak, és micsoda pompás növényesítés, gyönyörködteti a szemet. Elmúlt a gyomromból a szorítás, ami mindig rám tör, ha egyedül kószálok mesés fővárosunkban. Bolond egy beidegződés, néha szeretném zavaromat úgy leplezni, hogy idegen nyelven szólalok meg, máskülönben érthetetlen ez a tétovaság részemről. A világ számos fővárosában mozgok otthonosan, alig várom, hogy a lábamat betegyem valamelyikbe, máris elvegyülök, beolvadok, haza érek, másnapra utánzom a dialektusokat, és ráköszönök a sarki pultosra. Itt meg csak szorongok és pislogok, vidékies és idegen minden mozdulatom, lerí rólam, hogy nem tartozom ide. Nem úgy a színésznő, mert hát róla van szó, a színésznő az megjelenik, nem egyszerűen ott van, maga köré szervezi a várost, hirtelen ő lesz a fókuszpont, vele együtt lüktet és gesztikulál minden. Olyan elképesztő

MEGYERI EDIT TÜNDE (1972, Nagyszőlős) író, pedagógus. Jelenleg a Rábaközben él. A *Bárka* és a *Magyar Napló* folyóiratokban jelentek meg szépirodalmi írásai.

az egész történet, az út, amit idáig megtett, nem fér a fejembe, hogyan is történhetett ez meg. Hogyan kerekedett felül mindenem ugyanúgy, mint ezer évvel ezelőtt, mikor hanyagul a pad tetejére ült, és azt válaszolta az osztályfőnöknek, hogy színésznő lesz. Kitért az osztályból a röhögés, hogy na persze, majd pont ő lesz színésznő, és pont itt, ahova mi születtünk. Még a humortalan tanárnő is elmosolyodott ilyen képtelenség hallatán, talán arra gondolt, hogy van, akinek soha nem nő be a feje lágya.

Ránézek, ahogy hátraveti a fejét, hosszú ujjával beletúr a még hosszabb hajába, szürcsölgük a délutáni koktélt, giccsesen arcunkba süt a nap. Mondom neki, hogy nem hiszem el, hogy nem öszül, ez nem igazság, nekem tiszta fehér a homlokom. De csak nevet, naná, hogy igazság, ennyi jár neki cserébe azért, hogy éveken át elnézte a mi vékony derekunkat.

Látom magam előtt, ahogy beszél hozzám, gyerekek vagyunk, tízévesek talán.

- Hoztam neked egy tábla csokit, itt van, edd meg - és már dugja is át a drótkerítésen.

- Nem ehetem meg. Tudod, hepatitiszes vagyok, diétáznom kell. Most majd két évig nem ehetek csokit.

- És kibírod? - kérdezi szörnyülködve. Mít válaszoljak erre? Folyton valami gyerekbetegség gyötör, olykor felnőttbetegségek, megszoktam már, hogy nem minden jó az életben.

- Én nem bírnám ki - válaszol magának elmélázva, azzal megbontja a szemetet, és már harap is bele.

- Nem baj, ugye? - hirtelen a csokoládé maradványokra mutat szégyenlősen.

- Dehogy! Mondom, hogy nem ehetek belőle.

Közöttünk a kerítés, hátam mögött a sárga málladozó vakolatú épület - a fertőző osztály. Párhuzamosan sétálunk, ő kint, én bent, csak szépen lassan, nem fáradhatok el. Mesél az iskoláról, a fiúkról, a tanárokról, mindenről, amiről most lemaradok.

- Együnk valami sütit - zökkentem vissza magamat a jelenbe.

- Nem kéne, de együnk - válaszolja erre.

Beszélünk az új bemutatókról, a régi szerepekről, ahol minden este újra kell játszani a varázslatot, ugyanúgy és mégis mindig máshogy. Végül meglátom a gyűrűt az ujján, ez meg mi, kérdezem? Szerénykedik, nevetgél, csak most vette át, mert hát a körülmények gátolták. Az iskolánkra gondolok, ahol soha nem érdekelte, hogy első legyen, szabad volt a kötöttségek között, repült a kalitkán belül. Micsoda ócska iskola volt, sok száz éves épület, kikopott fű, büdös vécék. Nem is tudtuk, hogy vannak másféle iskolák is, nekünk ez volt a minden, az otthon. Sose jártunk színházba, a moziban is csak indiai filmeket vetítettek. A normális emberek gyárakban dolgoztak, tanítottak vagy gyógyítottak, de semmi esetre se készültek színésznőnek egy porfészekben, ahol még rendes kultúrház se volt.

Tudhattam volna, hogy erre született, már akkor, mikor eljátszotta a nagy halált.

Nesztor tanár úr falfehéren ült a pulpituson, szürke ballonja nagy dolmányos varjúvá tette. Nem vette le az órákon sem, csontos testére kötözte egy széles övvel, úgy járt kelt a világban. Mindenféle legendák keringtek róla, hogy meghalt a fia, vagy ő maga esett fogságba még a háborúban, netán elhagyta a felesége, esetleg mindez együtt. Merengő volt, és halk szavú, ami teljes káoszt okozott az osztályban. Olyankor úgy kellett neki magyarázni, mint egy kis óvodásnak, hogy megértse. Most is ott álltunk körülötte és érveltünk lélekszakadva:

- Tanár Úr, értse meg, el kell engednie beteglátogatóba. Vakbele volt, megműtötték, meg kell látogatnunk.

Nesztor tanár úr arcán némi kétely mutatkozott, de aztán összezavarodhattak a fejében a gondolatok, se igent, se nemet nem mondott, amit mi mégis engedélyként értelmeztünk, és abban a pillanatban nagy viharral elhagytuk a németórát.

Végigvagtattunk a kopott utcán, emberek álltak itt-ott, a fagyizó felé kanyarodtunk, talán egy jégkrémnek örülne a beteg. Hűvös volt az épület belseje, inkább hasonlított egy hentesüzletre, mint egy cukrászdára, zúgtak a fagyasztók, visszhangzott a fehér csempe. Kikértük a jégkrémet, magunknak is egyet-egyet, ellenőrizni kell, hogy nem romlott-e meg. Lassan menjünk, hiszen itt áll szembe a házuk, addig el kell nyalni a fagyit, csak az övé el ne olvadjon.

Aztán már bent is vagyunk, fekszik az ágyon, mint egy királynő, úgy fogadja az udvartartást.

- És mond csak milyen volt? Fájt nagyon?

- Kicsit fájt, de legrosszabb volt, hogy nem ehettem.

- És féltél?

- Eleinte féltem, de utána már arra gondoltam, hogy ha meghalnék, milyen nagy temetés lenne, eljönne az egész osztály, sőt az egész iskola. Az osztályfőnök búcsúztatna, de az is lehet, hogy az igazgató. Mindenki sírna, zokogna, mert ilyen fiatalon meghaltam. Mennyi virágot és koszorút hoznátok, örökre emlékeznének rám, olyan lennék, mint egy fiatal hős. Aztán meg még jobb jutott eszembe, hogy a nagy sírás közepette magamhoz térek, és felülök a koporsóban, a virághalomból kikelek, és ti mind elájultok, szanaszét futtok a félelemtől. De aztán mindenki ölel, csókol, hogy mégis élek, nem haltam meg, és boldog az egész temetés. Híres leszek, még a tévében is szerepelek, rólam írnak az újságok.

Az emléktől felnevetek, mesélem neki a régi történetet.

- Tényleg? Én ezt már el is felejtettem.

- Pedig így volt! Ott feküdtél pizsamában a paplan alatt, és előadtad a nagy halált. Én meg frászt kaptam a gondolattól, hogy ilyen hülyeségeket beszélsz, tréfát csinálsz a kaszásból.

- Hogy neked mi nem jut eszedbe - mondja, és elmélázik.

Mégis iszunk egy kávét, nem baj, ha felmegy a pulzusszámunk, majd lecsillapszik. Szép ez a tavaszi ősz a városban, megígérem, hogy az új darabot is

megnézem, de abban az előző szerepében még mindig nem láttam, előbb arra lennék kíváncsi.

- Na, abban szintén meghalok, viszont az előadás végén garantáltan feltámadok - kacag karcosan.

Még jó hogy! Hiszen száz évig akarunk élni, és elég jól állunk a túlélési versenyben momentán.

